

HO CHI MINH

Hanoi-HCM

Moottoripyöräseikkailu Vietnamin kuumasta etelästä ei niin kumaan pohjoiseen 11-24.2.2008

VIETNAM MOOTTORIPYÖRILLÄ PÄÄSTÄ PÄÄHÄN

Matkassa mukana; Kirsi Hakala, Jarmo Laine, Tapio Laine, Esko Roine, Pasi Laaksomaa, Veijo Peuralinna, Heikki Sarparanta, Ari Matomäki, Pasi Puhakka ja matkanjohtaja Peter Ruotsalo

Päivä1 ° AY871 ° 8.2.2008

Lentokoneessa kohti Pariisia. Kaikesta siitä mitä tähän mennessä on tapahtunut matkan järjestelyn ympärillä saisi elokuva Cannesiin tai Hollywoodiin ja molempiin. Mutta lyhyestä virsi kaunis. Marraskuussa 2007 kaikki oli selvää siihen päivään saakka jona yhteistyökumppaniltani Hanoi MotoToursilta tuli sähköposti, että he eivät järjestäkään meille pyöriä eivätkä mitään muutakaan. Seuraavana päivänä yrityksen pujele ei enää vastanut. Eikä sitä seuraavana. Tuskanhiki pukkasi päälle. Olin monta monituista tuntia taistellut elokuusta saakka, että saan helmikuun matkan kuntoon. Nolla piste jälleen. Alan lähettämään jälleen viestejä kaikkii vietnamilaisiin yrityksiin jotka puhuvat kotisivuillaan jotakin mp-matkailusta. Vastauksiakin tulee muutama tyyliin, 'emme tee noin isoja juttuja', 'emme saa noin montaa pyörää', 'meillä ei ole kapasiteettiä' jne...

Vaihdan näkökulmaa. Alan etsiä netistä muita ulkomaalaisia matkanjärjestäjiä, jotka tekevät mp-matkoja Vietnamiin. Lista ei ole pitkä. Yksi uusi-seelantilainen yritys. Safron Road. On joulukuun puoliväli kun laitan viestin Safron Roadille. Kahden päivän päästä saan vastauksen. Philippa Saxton voi auttaa minua vaikka oli ensimmäisen Vietnam matkansa jälkeen päättänyt, että ei tee sinne koskaan enää mitään.

Meilit vaihtuvat päivittäin, hinnat nousevat melkein päivittäin... muutama puhelinkeksutelu Philippan kanssa ja 31/1/2008 saan MP-messuille viestin että kaikki ok! Hinta tosin on karannut käsistä. Jos korottaisin 600 per matkalainen pääsisin nolla tulokseen ilman kiinteitä kuluja. Korotan kuitenkin vain 300 koska lähtöpäivä lähellä ja kaikilla jo maksetut lennot. Kaksi peruttaa. Saavat onneksi lentolippujensa rahat takaisin. Kiitos Nummellan Matkatoimistoon.

Pääongelma Vietnamissa on, että vuokraajia ei juuri ole, isompia pyöriä ei juuri ole eikä kilpailua käytännössä ole. Lähtökohtana oli ajaa 125cc Minskeillä. Kukaan ei pystynyt toimittamaan 12'ta Minskiä. Syksyllä pyörät vaihtuivat 125-160cc japanilaisiin. Olevan

Rotan Vuosi alkoi 7.2.2008

Kiinalainen kalenteri kääntyi 7.2 Rotan vuodeksi ja se näkyy kaikkialla ympäri Ho Chi Minhia monilukuisina rottina

HO CHI MINH

Yläkuva. Setä Ho tervehtii Vietnamin sodan aikaisen komentokeskuksen seinällä.

Keskellä. Honda Dream. Kätevä viiden hengen perheen kuljetin.

Alakuva. Jarmo henkilökohtaisessa nuudeliikeiton syötopetuksessa ;)

tiedon mukaan meitä odottaa Ho Chi Minhissä nyt kymmenen 400-750cc vähän elämää nähnyttä isoa japsipyörää... 'se näkee ken elää', oli edesmenneellä rakkaalla isoäidilläni aina tapana sanoa. Finnairin aamiainen laskeutuu eteeni valloittavan hymyn saattelemana.

Päivä 2 ° 9.2.2008 ° > Ho Chi Minh

Hotelli Hai Long 2 eteen meitä purkautuu taksista neljä motoristia, Jarmo, Pasi, Esko ja minä. Vietnam Airlinesin kahdentoista tunnin lento Pariisista meni yllättävänkin kevyesti. Yksi Bloody Mary, kaksi viiniä, yhdet sweet & sour katkaravut, kaksi vettä, kolme teetä, parikymentä sivua lonelyplanetia, kaksi elokuvaa, kolme tuntia unta ja herkullisen nuudeliaamiaisen jälkeen tunsin itseni yllättävänkin pirteäksi.... hotellille saakka. Nojattuani kolme kertaa erikseen vastaanoton tiskiön noin vartin välein meillä on kolme huonetta koossa. Nyt parin tunnin nokosille... sen jälkeen alan soittamaan pyöristä.

Mr Binh, joka kulkee tittelillä Road Captain, oli hotellilla kolme minuuttia soittoni jälkeen. Huomenna kello kaksi iltapäivällä katsomaan valkkaamaan pyörät ja lähtö sunnuntaiaamuna. Kirsi tulee hotellille, syö spagetti bologneset Eskon ja Pasin kanssa... lähtevät nukkumaan. Jarmo ja minä lähdemme kaupungille. Sympaattiset rotat tervehtivät meitä keskustassa... eivät

kuitenkaan elävät viemärivermiot vaan monesta materiaalista tehty rotan vuoden symbolit. Kiinalaisen kalenterin rotanvuosi alkoi toissapäivänä.

Haen Veijon kentältä iltapäivällä. Ari ja Pasi tulevat alkuillasta. Illalla käymme koeponnistamassa vatsamme katukeitiossa. Ainakin kaksi tuntia koeponnistuksen jälkeen tuntuu vielä hyvältä ;) ... matkalla Hai Long 2'n kiinalainen uusivuosi yllättää meidät. Kaupungin pääkatu tanssii ja soi tuhansissa rytmeissä. Kaakkois-Aasia alkaa ottamaan syleilyynsä.

Päivä 3 ° 10.2.2008 ° Ho Chi Minh

Aamupäivällä käymme muistuttamassa itsellemme, että ihminen on irrationaalinen järjenvastainen olio. Se tulee nopeasti todistetuksi Ho Chi Minhin sotamuseossa. Harmillisinta ihmisen kannalta näyttää olevan, että lajina siinä ei mitään kehitystä näytä tapahtuvan. Mutta sotamuseon jälkeen alamme pääsemään asiaan. Käymme katsomassa ja koeajamassa pyöriämme. Vähän elämää nähneinä ne meitä tervehtivät mutta paljastuvat kaikki soiviksi peleiksi... kuinka hyvin ne soivat selviää seuraavan 14 päivän aikana. Enduroita ei ole. Kaikki 400-750cc custom/katupyöriä. Minulle jää punainen pikku bandit, jonka olisin valinnut jos olisin ensimmäisenä voinut valita ;) ...

Suurin mies kaatui ensimmäisenä. Ei pyörällä eikä kadulla vaan kuumeeseen jo

Veijo tulossa lentokentältä mopotaksilla.

eilen. Todennäköisesti Pasi L, toi kuumepöpönsä jo Suomesta. Ja tänään iltapäivä oli jo aamua parempi... Pasia jo hymyilytti ja pihvikin meni Leathermannin pihdeillä kupuun. Tosin tiekapteenimme Mr Binh lupasi että kaksi saa olla kerrallaan kipeänä. Hän ja mekaanikko voivat ajaa pyörillä ja sairasosasto matkustaa 15 hengen pikkubussissa matkatavaroitamme kanssa. Niinpä, menee vähän seuramatkailun puolelle mutta eipä kukaan ainakaan ääneen sanonut olevansa minibussista pahoillaan. Asuuko meissä kaikissa pieni seuramatkalainen? :) ...

Päivä 4 ° 11.2.2008 ° HCM - Mytho 90km/2,5h/kn45kmh

Aamiainen, tavarat minibussiin, pyörät alle ja menoksi. Menopelimme ovat 3x Honda 400GL, Honda 500GL, Honda VN400, Kawasaki Zephyr 750, Suzuki Bandit 650, Honda Nighthawk, Yamaha jotakin, Honda CB750. Emme ole tien päällä yksin, mutta enemmänkin liikennettä voisi olla? Pääsemme ulos kaupungista ilman komelluksia. Pyörämme toimivat nekin... tosin Heikin tyhjäkäynti katoaa ja Pasin pyörä pitää työntää käyntiin ensimmäisen tauon jälkeen. Tämän päivän parin tunnin aamujoukon lähinnä lämmittelyä tuleville päiville. Päivän pääohjelma on Mekong risteily. Saatamme tavarat hotelli Chuong Duongiin vaihdamme pyörät veneeseen ja suunnaksi lähisaaret. ... jokisuistossa liikennettä ei ole niin paljon kuin maantiellä, mutta sielläkin paljon

enemmän kuin Kaivopuiston ranassa minkä tahansa heinäkuun vilkkaimpana päivänä.

Byrokraattinen Vietnam käy kimp-puumme palattuamme jokiristeilyltä. Meillä aikaa käyvä pyörillä Tam Dong -käärmefarmilla. Road Kapteenimme Mr Binh sanoo että ei voi päästää meitä sinne pyörillä koska emme saa ajaa yksin!!! Seuraa tulikiven katkuinen puhelu Mr. Luu'lle, Mr Binh'n esimiehelle. Mr. Luu suostuu huimaan vaatimukseeni (10km suunta) vastentahtoisesti. Mr. Binh tulee osoittamaan mieltään töttöillen pakettiautollaan edessämme. Käärme-farmilla hymyilemme jälleen toisillemme.

Vaikka Mythossa käy päivittäin satoja, ellei tuhansia päivämatkalaisia Ho Chi Minhistä käsin, yöksi sinne ei jää juuri kukaan. Mekin huomaamme sen etsi-essämme päivällistavintolaa. Pieniä katu-keittäjiä on paljon, mutta siinä se. Palaamme hotellimme joenrantaravintolaan joka selkeästi Mython ykkösvaihtoehto. Käärmetäkin olisi listalla, mutta kukaan ei tilaa sitä hihkuen... ei ainakaan tänään... :)

Päivä 5 ° 12.2.2008 ° 160km/4,5h Mytho - Cu Chi

Koneet käy yhdeksältä. Paden kone keittää kympeiltä (Honda GL400). Heikki ajaa vasemmalle käännöksen ohi yhdeltätoista ja jatkaa kohti Ho Chi Minhiä

MEKONG DELTA

Yläkuva. Kanoottilauturi Mekongin suistossa.

Keskellä. Iltapäivän ruuhkaa Con Phung saaren trooppisilla kanavilla.

Alakuva. Kirsi ja Kirsin Kawasaki Zephyr matkalla Dong Tam käärme-farmille

Suomalaisia motoristimuotia Mekongilla

Honda GL500

Heikki ja Heikin GL500, seikkailumme ekopyörä. Tankki 13l ja kantama 130km... vuosimalli 1981 tai 1982, 40hp / 227kg. Iskunvaimentimia ei turhaan vaihdettu sitten tehtaalta lähdön mikä takasi joka suuntaan vauhdikkaan tuntuja kaarteita pienemmilläkin nopeuksilla :)

Dong Tam käärmetarhan asukkaita!

muiden kääntäytyä kohti Cu Chit. Seisoin keskellä risteystä, mutta Heikki onnistui ohittamaan sen kuorma-auton rinnalla minusta katsoen toiselta puolelta. Yksi gestapomme jäsenistä lähtee Heikin pelastuspartioksi ja puolen tunnin kuluttua Heikki ja pelastuspartio ovat samassa kahvilassa kuin mekin. Olemme ristineet Mr. Binhin porukan Gestapoksi. Mr. Binh on ilmeisesti ainoa poliisi, mutta he pitävät kaikki meitä tiukasti silmällä. Heikin odottelu tauolta lähdeittäessä Pasi (Honda NightHawk 750cc) pyörästä katoaa startti uudestaan... mutta onhan meitä kahdeksan äijää ja Kirsi työntämässä tarpeen mukaan... ;)

Hotellimme on tänään Cu Chi Water Parkin hotelli... puolella on huvipuisto jossa megakaiuttimien bassot intolamme on mainitsemisen arvoinen. Ei siksi että Mielenkiintoiseksi ravintolamme teki se, että riippulauseesta riippumattomia annoksia. Kysellessäni sia.... mielestäni loistava liikeidea jos asiakkaita vain

**Cu Chi,
280km
maanalaisia
tunneleita!**

vesipuistossa oleva bungalowipaikka. Kanaalin toisella sykkivät kymppillä tätä kirjoittaessa. Päivän lounasravruoka olisi ollut erityisen hyvää tai erityisen huonoa. mutta siitä mitä itse kukin tilasi, pöytään sateli ti-puuttuvia annoksia pöytään tuli korvaavia annokriittä. Tilaa mitä halut, saa mitä satut saamaan!

Jaamme lounaslaskun kymmenellä ja lähdemme Cu käynyt kaksi kertaa aikaisemminkin. Heikki, Pasi ja kivääriä... pauke on kuin taistelutantereella vaikka en ole pahvikauriit jäävät henkiin ;) ... Päivämme valoisa aika päättyy vesipuiston uima-altaaseen, joka hotellin asukkaille ilmainen. Suurin uima-allas mikä koskaan nähty PeterPanBiken matkalla hotellialtaana. Illalla ammumme huvipuiston puukivääreillä pingispalloja. Osumatarkkuus ei juuri parempi kuin iltapäivällä oikeilla luodeilla... mutta paljon halvempaa. Oikeat luodit konekivääriin olivat 1,60usd/kpl.

Chin tunneleille. Ovat vaikuttavia edelleen vaikka olen Veijo investoivat patruunoihin ja kokeilevat M60 konekoskan taistelutantereella ollut. Hiekkapenkka põlisee ja

Suurin uima-allas mikä koskaan nähty PeterPanBiken matkalla hotellialtaana. Illalla ammumme huvipuiston puukivääreillä pingispalloja. Osumatarkkuus ei juuri parempi kuin iltapäivällä oikeilla luodeilla... mutta paljon halvempaa. Oikeat luodit konekivääriin olivat 1,60usd/kpl.

MATKAN HONDAT GL500'N LISÄKSI	NV400	GL400	NIGHTHAWK	CB750
	Klassikko cruiseri. V2 pitkittäin. 42hp. Vuosimalli 80-luvun loppu - 90 luvun alku.	Näitä meillä 3kpl. Vuosimalli 1983. V2 poikittain. 40hp. Ei pelkoa että keulii :)	Tämä Pikku-Pasilla. 747cc. 75hp. 215kg... vuosimalli 90-luvun loppu viiva 2003	Veijon cruiseri... eikä sekään ihan pakasta vedetty. Vm -81. 77hp. Klassikko jo syntyessään :)

CU CHI

Yläkuva; Poikkileikkaus Cu Chin tunneleista, jotka rakennettu kolmeen tasoon. Tunneleiden yhteispituus sodan aikana 280km

Keskellä; Pade ampuu kameralaan kaikkea mikä liikkuu tai on liikkumatta.

Alakuva; Pikku-Pasi tavoittelee Cu Chin huvipuistossa mainetta ja kunniaa muovikuulien ampujana puukiväärillä :)

Päivä 6 ° 13.2.2008 ° Cu Chi - Dalat ° 320km/9h

Aamu alkaa Arin vilkkujen korjauksella. Arilla ehkä ryhmän vanhin pyörä Honda GL400 -custom. Keppivetoinen aika lailla elämää nähnyt aikakone. Saas näkee kulkeeko perille saakka. Toistaiseksi kulkee... ja jopa vähän reilua 90km/h voi pitää marssitahtina ;) ... Paden GL400 heittää ensimmäisen ajotunnin jälkeen kaikki jäähdytysnesteet ulos. Hän saa alle yhden Gestapon jäsenen Nighthawkkin. Sekään ei ehdi Paden alla kauaa kulua kun eturengas sanoo poks. Pitäisiköhän Pade laittaa saatto-autoon jotta pyörät eivät lopu ;) ... Pasi menee saattoautoon omasta tahdostaan. Olo ei paras mahdollinen. Pade saa päivän kolmannen pyörän alleen.

Padella ei mene tänään hyvin. Lounaspaikalle tullessa hän huomaa unohtaneensa päiväreppunsa edelliselle tauko paikalle. Eikä reppussa muuta tärkeää, kuin lentoliiput, passi ja rahat! Mr. Binh saapuu joukkueensa kanssa autolla ollessamme Paden kanssa lähdössä takaisinpäin. Mr. Binh laittaa auton hakemaan reppua. Sitten lounaalle peukkuja pitämään että a) reppu löytyy ja b) sen sisältö on tallella. Sekä a että b toteutuvat.

Jossakin vaiheessa kohtaa toteamme, että Gestapon jäseniä pyörii mopoilla joukossamme neljä! Totaalivahvuus kahdeksan! On kai sisänsä positiivista että

pidetään huolta, mutta vähän yli se tuntuu menevän kaikilta reunoilta ;) ... Tänään ensimmäisenä pidempänä ajopäivänä tuntuu mopojen kestävyys vähän kevyeltä. Seuraavassa vuoristoylityksessä Eskolta lähtee etulokasuoja. Ari väistää eteensä juossutta kanaa ja luisuu kyljelleen tienvarsitalon pihaan. Vauriot muutaantuneiden vaatteiden lisäksi lähinnä psyykkisiä... ;)

Dalatin liepeillä toteamme, että 320 kilometrin matkaan saa Vietnamissa helposti menemään 9 tuntia ja pimeys ehtiikin tulla vähän ennenkuin Dalat, jossa pari liikenneympyrän jälkeen toteamme Heikin kanssa olevamme kahden. Paikallinen mopotaksi eteen ja hotellille, jotta osaan neuvoa muita. Muut löytyvät kuitenkin hotellin edestä, ovat löytäneet vahingossa Mr. Binhin auton tai Mr Binh ryhmän. Hotellin sisäänkäyntiä ei heti tunnista hotellin sisäänkäynniksi vaan se näyttää kodinkoneliikkeeltä ja on kodinkoneliike. Mutta kuulukin mennä kodinkoneliikkeen läpi ja nousta näkymättämissä olevia portaita toiseen kerrokseen jossa on hotellin vastaanotto ;)

Tavoittelemamme päivällisravintolan löytäminen on haastavampaa kuin hotellin löytäminen. Katu jolla ravintolamme pitäisi olla loppuu ennen kuin ravintolaa vastaa talonnumero löytyy. Emme anna asian ahdistaa, vaan otamme mitää löytyy. Cafe Art löytyi.. ja sieltä perunamuussia ja lihakäärileitä... ruoka oli hyvää, mutta ihan

HCM'n ja Dalatin välinen tie. Järven rannassa kelluvia taloja.

samaa olisi voinut saada Posion kantakouluista... :)

Päivä 7 ° 14.2.2008 ° Dalat - Nha Trang ° 220km/5h

Matkan paras aamiainen taisi osua kohdalle... aasialainen seisovapöytä. Tosin veikkaan että ryhmä saattaa olla kanssani toistakin mieltä ;) ... varsinainen ajopäivä alkaa Grazy Housesta. Jos Salvador Dali eläisi hän olisi kateudesta vihreä sillä hänen talonsa Espanjan Figueresissä näyttää Grazy Housen rinnalla ensimmäisen vuosikurssin ekspressionistopiskelijän harjoitustyöltä. Grazy Housea on vaikea kuvailla sanoin. Suosittelemme että jokainen käy katsomassa jos kulkee kullilla. Crazy House on myös hotelli, jonka uniikkeissa huoneissa voi majoittua. Grazy Hausista Chiken Villageen. Kylä on tullut kuuluisaksi siitä, että paikallinen Miina Äkkijyrkkä on rakentanut kylän keskelle 20 metriä korkean kanan betonista. Tuuriin voisi rakentaa 200 metriä korkean Vesa Keskinen pronssista ja kyläkaupan matkailijavirrat taattuina aikojen loppuun?

Kanalyän jälkeen alkaa varsinainen päiväetappi Nha Trangiin. Gestapon päämekaanikko ajaa hyvin mutkiin korrötellen hätävilkut päällä. Oma psyyke ei kestä. Hurautan tieheni ja saan Veijon perääni. Ajelemme kahden hyvän matkaa. Laskeutumisen takaisin merenpinnan tasolle alkaessa alkaa ehkä matkan par-

haat mutkat. Suzuki Singeriksi ristämäni Bandit valittaa alla mutta taituu nästisti neulansilmiin... tai ainakin niin nästisti kuin röykkyisellä asfaltilla voi taittua... ;) Veijon tuutista ei voi sanoa samaa... tai nästisti sekin taittuu mutta tulee mutkat kuin vaappuva keinutuoli. Iskareita ei taidettu suotta vaihdella sen jälkeen kun pyörä lähtenyt 80-luvulla tehtaalta.

Lounaalla pienet sarvet kasvavat päihimme katsoessamme kahdeksan henkiseksi paisunutta Gestapon ryhmää. Laitamme vauhtia nuudeleihimme ja lautasemme ovat tyhjä Gestapon ruokien vasta saapuessa. Otamme pyörät allemme, vilkutamme iloisesti ja kiihdytämme kohti Nha Trangia. Gestapo ei tavoita meitä :) ... ensimmäiset oluet on jo majoittumisen jälkeen joutu kun ensimmäinen Gestapon jäsen ilmestyy paikalle. Muut ovat kuulema huolestuneina etsimässä meitä??? ... Vaikka olen kaikkea muuta kuin rasisti, niin en voi tässä kohtaa sanoa mielessäni muuta kuin, 'että hulluja nuo vietnamilaiset'... mutta kaikissa tapauksissa oli hauska ajaa ilman päällystakkeja. Saa näkeä onnistuuko uudestaan?

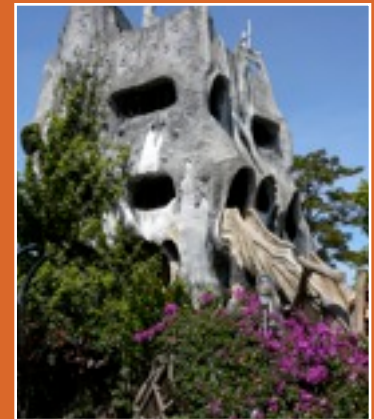
Päivä 8 ° 15.2.2008 ° Nha Trang ° 0km

Aamiaisella arvomme pilvien määrää. Puolet lähtee veneretkelle ja puolet omille retkille. Sää päättää kuitenkin suosia meitä veneretkeläisiä ja aurinko

Vietnamilaisen rekka-kuskin pyykkipäivä!

DALAT

YLÄKUVA; kelluva omakotitalo avarin järvimaisemin Tri An järvellä.

KESKELLÄ; vietnamilaista koulupukumuotia.

ALAKUVA; Dalatin ja ehkä koko Vietnamin kuuluisin Hotelli, Crazy House. Varaa etukäteen :)

AURINGONSÄTEITÄ JA MERITUULTA

Vapaapäivä Nha Trangissa!

Oikealla ylempi kuva; Laitilan Jyske lepää.

Oikealla alempi kuva; Laivamme katolle katettu lounas.

työntyy esiin tullessamme ensimmäiseen kohteeseen, joka myös snorklauskohde. Mitään ruuhkaa vedessä ei kuitenkaan ole :) ... snorklaajien kömmittyä takaisin laivaamme (jotakin suomenlinnan lautan kokoa olevaan alukseemme) lähdemme lipumaan kelluvien kalastajatalojen/kalankasvatamojen ohi. Seuraavan saaren rannassa 10 ruokalajin lounas katetaan yläkannelle. Normaalisti lounasta seuraisi Happy Hour kelluvassa baarissa. Vietnamin kylmäaalto (tänään vain +24) siirtää sen alukselle ja TM Brothers Boy Bändin aloittaessa soittamaan Dalatin alueen makeat viinipullot aukeavat... TM Brothers Boy Bänd on... unikki! Sen noin 40 henkinen yleisö on samaa mieltä.

Eagelsin biisinen soidessa TM Brothers Boy Bändin kitaroiden, vesitynnyreiden ja kattilankansien säästyksellä ajamme kohti Tam -saarta jossa Heikki ja Veijo ottavat vesiskootterit allensa. Veneretken viimeinen kohde on Mieu -saari, jossa sijaitsee ehkä planeettamme erikoisimman näköinen akvaariumi. Arkkitehti lienee sama kuin Dalatin Grazy Housen. Hauskan ulkokuorensa sisään akvaariumi kätkee sisäänsä varsin kelpo katsauksen meren elävistä. Ainakin itse olisin viihtynyt siellä paljon annettua 50-minuuttista pidempään.

Satamassa meitä odottaa tavallinen bussi joka palauttaa miedät hotellille. Aamulla meidät haettiin hotellilta makuubussilla... bussilla jossa ei ollut varsinaisia penkkejä vaan pelkkiä sänkyjä kahdessa kerroksessa ja taittuvin yläosin kuin Hästnesin sänkyissä ikään... ;) Ilta Nha Trangin raitilla, joka varsin leveä raitti monilla turisteilla... suomestakin on tehty seuramatkoja Nha Trangiin, josta löytyy kaikki se mitä turistia saattaa kuvitella löytävänsä ja enemmänkin. Minä olen tyytyväinen kun löysin Lumixini akuille sopivan laturin. Kameran oma laturi on Jäniksenlinnassa Tuusulassa.

Päivä 9 ° 16.2.2008 ° Nha Trang - Quy Nhon ° 240km/5h

Omeletit ja patongit hotellimme näköalaravintolassa ja matkaan. Gestapo on kieltänyt meitä karkaamasta. Lupasin että emme karkaa, emme ainakaan kovin paljoa ;) ... puolimatka on A1 HCM-Hanoi tietä, joka enimmäkseen erinomaisessa kunnossa. Väliillä kiivetään tiukkaa mutkaa ylös ja väliillä villiä laskua alas. Ainakin suomalaisesta näkökulmasta tuntuu väliillä kokeneestakin motoristista huimalta kun mutkassa saattaa tulla vastaan pari bussia ja kuorma-auto... rinnakkain, jotka kaikki huudattavat torvia toisilleen 'että latua', siinä ei auto moottoripyörällä muuta kuin vetää korvat sisään ja koittaa mahtua sille palalle piennarta, joka jää jäljelle jos mitään jää. Aina ei jää. Isompi on täällä aina oikeassa... kahdesta yhtä isosta se jolla on kovempiääninen torvi. Ohitaminen Vietnamin on myös oma lukunsa. Suomalaisessa autokoulussa opetetaan että ohi vain vasemmalta, Vietnamin saa lain mukaan ohittaa moottoripyörällä vain oikealta, ojan puolelta. Sovellamme molempien maiden lakeja parhaaksi katsomallamme tavalla :)

Luonaan ollessa kohdalla Gestapo huomaa kahden karanneen. Heikki ja Jarmo ovat ajaneet matkoihinsa. Gestapon kimitäjä syöksyy perään. Palaa happamana parinkymmenen minuutin kuluttua. Heikki ja Jarmo ovat livistäneet, eikä Gestapo tiedä mitä kautta... minäkään en tiedä. Tiedän kuitenkin, että molemmilla on taskuissaan seuraavan hotellin nimi ja osoite. Syötyämme alkaa toistaiseksi hauskin tienpätkälle... pieni junarataa myötäilevä kylätie joka muuttuu nopeasti mukavan kuoppaiseksi hiekkatieksi, eikä kamikaze-busseja näy mailla ei halmeilla.

QUY NHON

Kymmenen kilometriä ennen Quy Nhonia Pade kadottaa takamiehen ja ajan Pikku-Pasin ja Gestapon kikseri-miehen kanssa ylimääräisen 50km lenkin. Tietää Padelle olut kierroksen tarjomaista porukalle. Veijo on jo kierroksen velkaa. Olemme sopineet, että se joka hukkaa kierroksessa takanaan tulevan tarjoaa kierroksen koko porukalle. Ajetuamme kymmenkunta kilometriä kysyn kimittäjältä, että varmasti tänne suuntaan. Kyllä kyllä on hänen mielipiteensä. Ajetuamme 25km pysähdyn koska olen jo 200% varmaa että olemme menossa sinänsä ihan hyvään suuntaan, mutta päivämme päätepysäkin kannalta ihan väärään. Yhden puhelinsoiton jälkeen kimitäjä on samaa mieltä.

Kaupunkina Quy Nhon on aivan eri planeetalta kuin Nha Trang. Turisteja ei ole ja elämänmeno verkkasta. Käymme bongaaassa sodan aikaista tankkia rannalta. Ei näy. Joko ruostunut pois, avaruusalus varastanut tai nousuveden alla kokonaan. Päädyimme viimeiseen vaihtoehtoon. Päivällisellä päädyimme mm. sammakkovaihtoehtoon. Hyvää ellei erinomaisen hyvää. Käärmeenpurijoita ei porukasta vielääkään löydy vaikka sitä listalta parissakin muodossa löytyy ;) ...

A1
tiellä ei ole
kohtaa jossa et
kuule kenenkään
tööttävän!

Päivä 10 ° 17.2.2008 ° Quy Nhon - Hoi An ° 303km/6h

Koneet käyvät noin kahdeksalta. Pasin kone myös kuin Nighthawkia on kolmen miehen voimin työnnetty käyntiin. Eivät kuitenkaan käy muutamaa kilometriä enemäpää kun aamiaispaikka tulee kohdalle.

Tänään ei ole hyviä poikkeamamahdollisuuksia A1'ltä. Pysymme sillä. Liikenteen kaaos alkaa tuntumaan jo jotta-kuinkin normaalilta. Soitamme torviame muiden mukana ja ohittelemme busseja, rekkoja ja kuorma-autoja milloin miltäkin puolelta. Väliillä letkamme on usean kilometrin alueella ja väliillä sadan metrin paketissa. Vihreät riisipellot hallitsevat maisemaan. Muutaman kerran tie näyttää meille Etelä-Kiinan Meren upeita rantatyrskyjä.

Jos ei lasketa mukaan, että Pasi pitää työntää käyntiin joka kerta eikä Kirsin tänään irronnutta vaihdepoljinta, olemme

kolmatta ajopäivää edenneet teknisesti ongelmitta miltei... Tapiolta tosin vasen takaviilku pudottunut, mutta se on Vietnamissa lähinnä kosmeettinen ongelma. Sääkin tuntuu suosivan meitä. Olemme varautuneet sateisiin tai sadekuuroihin ainakin sää tietojen perusteella, mutta tänäänkin ajamme suorimman osan päivästä auringonpaisteessa ns. teepaitakelissä. Olen tahallani pitänyt uutta Rukan Armaxia pari päivää lämpimästä kelistä huolimatta koska sen manuaalissa luvataan, että 'cool in hot ja warm in cool'... myönnetään. Ainakin väittämän ensimmäinen puoli näyttää pitävän paikkansa.

Hoi An tulee kohdalle iltapäivä neljältä. Näyttää mukavimmalta kaupungilta tois-aiseksi... pieni, matala ja vanha. Itseasiassa Unescon maailmaperintökohde. Hoi Anin vanhakaupunki on erinomaisessa kunnossa restauroinnin vuoksi ja sitämyöten myös vilkas ulkoilmamuseo. Varaan meille huomiseksi aamupäiväksi oppaan vanhan kaupungin kierrokselle. Toivottavasti saan myös osallistujia :)

Löydämme illalla ravintolan, jossa ei myöskään voi yietää mitä eteensä saa kuten Cu Chi'ssä. Cafe de Amisissa kuitenkin se ratkaiseva ero, että ruokalistaa ei edes ole! Istut poytään, tilaat juomat ja sitten vain odottelet mitä tulee poytään. Joka päivä tulee erilainen viiden ruokalajin menu. Hauska paikka ja hauska idea.

YLÄKUVA; Pade mopotaksin kyydissä ravintolahakuretkellä.

TOINEN YLHÄÄLTÄ; Tikuillasyöntikurssi. Pade opettaa Veijoa vai Veijoa Padea?

KOLMAS YLHÄÄLTÄ; Pikku-Pasin kypärä. Vietnamin lippu pysyi pari päivää matkassa.

ALAKUVA; Ari ja Gestapon Kimittäjä menossa heikkatiellä oikealta ohi.

Päivä 11 ° 18.2.2008 ° Hoi An - Hue ° 130km/4h

Hoi An näyttää ja on kaupunki jossa helposti fiilisteli muutaman päivän muuten vain. Kierrämme aamupäivällä Mr. Lee'n opastuksella Hoi Anin parhaita paloja... temppeleitä, käsityöläispajoja, japanilainen silta. Puolilta päivin koneet käymään ja kohti Hue'a. Ensin tulee kuitenkin Danangin ja Huen välissä oleva China Beach, joka aika erikoinen näky kaikessa tavallisuudessaan. Paljon kuin moukarilla puoliiksi purettuja tavallisia taloja, paljon aidattuja suuria rakenta

matomia tontteja, ensimmäiset loisteliaat resortit ovat valmiita ja valitettavasti näyttää siltä että 25km pitkä China Beach tulee muutama vuosi kuluttua olemaan uusi Costa del Sol. Vietnamin sodan aikana China Beach oli vilkkaassa sotilaallisessa käytössä.

Heti Danangin jälkeen alkaa hauska serpentiini nousu Hai Van Pass'n huipulle. Kymmenen kilometriä zikkakkia ylös ja toiset kymmenen alas. Suzuki Singer joutuu kapasiteettinsa reunoille matkalla ylös. Alastullessa ei niinkään koska tie on märkä. Hauska pyörä tämä pikkusuzuki vaikka se aika lelulta tuntuu ;) ... Da Nangin jälkeinen Hai Van Pass oli juhlapätkä senkin vuoksi, että kamikatze bussit ja rekat on ohjattu uudella tunnelilla vuoren läpi. Eli niitä ei ollut.

Sateisen kosteaan historialliseen Hueen saavumme iltapäivä neljältä. Lähden Veijon, Tapsan ja Jarmon kanssa kurapukuhakuun. Ei löydy. Molemmat Pasit, Esko ja Ari löytyvät läheisen Ushi-ravintolan baarista. Sanon Ushille (sekä omistajan että ravintolan nimi), että viisi kurapukua tarvittaisiin koko xxl... Ushi sanoo 'no problem', vetää kypärän päähänsä, hyppää skotterinsa päälle ja palaa puolen tunnin kuluttua viisi kurapukua mukanaan. Ryhmän sadevarustus kohoaa täysin uudelle tasolle ;) ... tosin Pasin päällä xxl näyttää s'ltä mutta näyttää jotenkin silti mahtuvan.

Päivä 12 ° 19.2.2008 ° Hue ° 0km

Huen aamutaivas ei näytä iltatavasta sinisemmältä. Mutta haitannekeeko tuo suomalaista motoristia? Ja taivaan väristä riippumasta suunnistamme paikallistietäjämme, Mr Tamin mukana Parfymen rantaan. Ohjelmassa jokiristeilyä ja historian havinaa buddhalaisen Huen ympäristössä. Nguy-dynastian neljännen keisarin museumeilta palaamme mopotakseilla hauskaa monimutkaista reittiä. Iltapäivän loppuksi Citadel, vanha Hue ja sen historiallinen sydän keisarinpalatseineen. Ryhmä nyt ei ehkä varsinainen kulttuurimatkaaja ryhmä, mutta kaikki kiertävät mukana kaikki päivän viralliset nähtävyydet ;) ... ilta onkin siten vapaata. Arvon mielessäni ees sun taas lähdenkö porukan kanssa syömään mutta päädyn Mac'ni ääreen kirjoittamaan tätä matkapäiväkirjaa. Ehkä hyvä ratkaisu oli kun olin jo pari päivää jäljessä. Tosin nyt saat kyllä jäädä iltabiljardit väliin kun en tiedä mihin pääjoukko meni. Biljardi on Vietnamin suosittu harrastus ja mekin olemme pari iltaa pyörineet biljardipöytien ympärillä. Kirsi taitaa olla ryhmämme kruunamaton biljardimestari. Itse olen

pelannut nousukuntoisesti parina iltana Pattayan mestaria, Tapsaa vastaan :

YLÄKUVA; Jarmo lepuuttaa. Riippumatto on yleinen penkki tienvarren kahviloissa.

TOINEN YLHÄÄLTÄ; Sokeriruokosadon korjausta Huen lähellä.

KOLMAS YLHÄÄLTÄ; Vietnamilaisien troolareiden kanooteja ranalla.

ALAKUVA; Henkilöautot puuttuvat Vietnamin nopeusrajoituskylteistä. MP'ille sallitaan huimat 40km/h. Käytännössä kaikki ajavat niin lujaa kuin muulta liikenteeltä pystyvät.

Päivä 13 ° 20.2.2008 ° Hue - Vin Moc - Pnong Nhu ° 272km/7h

Sataa aamiaisella ja sataa lähtiessä. Sataa huoltoasemalla ja sataa A1'lla. Ja sataa paljon, hiljaa, kovaa ja välillä melkein ei ollenkaan. Parin tunnin ajon jälkeen suurin osa porukasta on märkää tai erittäin märkää. Kengät enemmän ja vähemmän täynnä vettä. Pade yrittää kääriä muovipusseja tanssikenkensä ympärille. Monella goretex kengät mutta niissä kengänsuut joista valuu vesi sisään. Tapsa kastelee molemmat kenkensä ja sulattaa toisen pakoputkeen. Ensimmäisellä pidemmällä tauolla kuuluu sanoja, joden mukaan tulisi mennä suorinta tietä Vinhiin ja hotelliin. Vin Mocin jälkeen kukaan ei muista moista ehdottaneensa sään poutaannuttua ;)

Vin Mocin nelit ovat vaikuttavat ja ehdottomasti käymisen arvoisia jos matka kulkee ykkösti etä ylös tai alas. Ai-noastaan 14km sivuun rannalle. Vin Mocin tunnelit ovat paljon Cu Chin tunneleita suuremmat. Eivät kuitenkaan turistitunneleita vaan alkuperäisessä asussa perhehuoneita ja synnytyssosastoa myöten. 1966 Vin Mocin kylä muutti maan alle koska maan päällä ei enää voinut asua kovien pommitusten vuoksi. Tunneleita yhteensä 2,8km kolmessa tasossa ja 13 sisäänkäyntiä joista seitsemän rannalle. Teemme tunnelikierroksen paikallisen tietäjän johdolla.

Sade näyttää lopettaneensa työnsä tältä päivältä jatkaessamme pohjoiseen. Ei

Liikennesäännöt ovat helppoja. Isompi on aina oikeassa ;)

TIEN VARRELTA

THAM GIA GIAO THÔNG TRÊN ĐƯỜNG BỘ TRONG KHU VỰC ĐÔNG ĐÀN CÚ.		TỐC ĐỘ TỐI ĐA (km/h)
LOẠI XE CƠ GIỚI ĐƯỜNG BỘ		
		50
		40
		30

MOPOJEN PÄÄLLÄ KULKEE VIETNA- MISSA KAIKKI

Porsaat matkalla markkinoille.

ALAKUVA; Eskon ajatonta
kypärämaskimuotia

kuitenkaan enää tietä A1 vaan suuntaamme tielle numero 15, joka osoittautuu erinomaiseksi tieksi ilman liikennettä. Marssitahti nousee yhdeksänkymmenen kulmille ja tie muuttuu kosteasta kuivaksi. Kuuma lounaskeitto kolmen talon kylässä tuntuu olevan jokaisen mielestä kohdallaan. Lihanuudeliikeitoista on kuin onkin tulossa suosittua ruokaa.

Päivän päätepysäkkimme Pnong Nhu on yllättävä paikka. Riisipellot muuttuvat ennen sitä pieneksi vuoristoksi ja Pnong Nhussa maisema muuttuu sokeritoppavuoristoksi. Paljon samaa kuin Halong Bayssä ja Krabilla. Pnong Nhun kylä näyttää olevan Quy Nhonin kaltainen paikka. Kaupunkin jossa valkonaama on outo juttu ja moottoripyöräileva valkonaama sitäkin oudompi. Kävellessämme kylällä olemme selvästi paikallisille suurempi nähtävyys kuin paikalliset meille. Pnong Nhussa käy kyllä matkailijoita sokeritoppavuoria ja tippukiviluolia katsomassa mutta ainoastaan kotimaan matkailijoita. Ulkomaalaiset ilmeisesti menevät kaikki Halong Baylle. Ja erinomaisen hyvä niin... :)

Päivä 14 ° 21.2.2008 ° Pnong Nhu - Than Nam 390km/10h

Suomi-pipo on herätessäni yhä päässäni. Pipun lisäksi olen ollut yön pukeutuneena lämpökerrastoon, t-paitaan, sukkiin ja kahteen peittoon... eikä ole ollut hetkeäkään yhtään liian kuuma. Pohjois-Vietnamin kylmäaalto tuntuu etenkin öisin kivisissä hotelleissa missä ei ole lämmitystä. Huessa nukuin ilman suomi-pipoa ja palelin paljon enemmän.... ;). Jarmo ja Tapsa lämmittivät Huessa huonettaan vuorokauden ympäri huistenkuuvaajalla... auttoi kuulema vähän. Minun huoneessani ei moista luksuslaitetta ollut.

Ajopäivä alkaa tankkauksella. Heikin Honda GL500 kuluttaa tasaiset 10l/100km ja 13 litran tankilla se ei kulje 130km enempää. Tie 15 on upea tai erittäin upea... mutkaa, sokeritoppavuorta, ylä- ja alamäkeä... ja mikä parasta. Tie on erinomaisessa kunnossa eikä muuta liikennettä juuri ole... kaikki haluavat ajaa A1'stä? Suurin vaaratekijä tällä tiellä ovat tiellä makoilevat monilukuiset koirat jotka sinkoilevat moottoriemme ääniä säikähdettyään sinne ja tänne... jokaisella tuntuu kuitenkin olevan koirien suojelusenkeli mukanaan eikä yhtään mankeloidu renkasiimme. Toinen iso eläinryhmä tiellä ovat vesipuhvelit... ne ovat kuitenkin aika 'turvallisia', sillä ne tekevät erittäin harvoin äkkinäisiä liikkeitä. Lehmät tuntuvat olevan samaa sarjaa puhveleiden kanssa, ne saattavat kävellä keskivivaa tasaisen varmasti vaikka moottoripyörä hujauttaa ohi molemmin puolin.

Äkkinäisin ryhmämme eteen tuleva liikkua on pihalta suoraa mekaanikkomme mopon eteen singahtanut skootteri. Skotteenin kuljettaja putoaa törmäyksen voimasta kyydistä ja pyörä luisuu hyvän matkaa. Mustelmia ja pintanaarmuja. Sitten alkavatkin iltapäivän tekniset ongelmat. Paden pyörästä menee vaihdelaatikko. Kulkee kyllä edelleen mutta vai nelosella. Kimittäjä ottaa sen ajaakseen. Viimeiseltä pidemmältä tauolta lähdetessä GSX R'stä katoaa sähkö. Minä jään Heikin eko GL500'llä risteykseen kun sammuu eikä sen jälkeen inahda, nyt ei kuitenkaan polttoaineen loppumisen vuoksi. Sähkövika. Huoltoauton tultua paikalle opin että starttirelettä pitää tässä tilanteessa ravistaa ja koputtaa niin alkaa toimimaan. Veijon CB750'n on

TIEN VARRELTA

gelmaksi muodostuu kadonneet kierrokset. Eli pyörä hyytyy heti kun päästää kytkimen. Tämä kuitenkin vasta 15km ennen päivän päätepysäkkiä joten saamme pyörän kikkailtua kytkimellä vedätämällä perille. Ja aivan loppumetreillä Tapsankin pyörästä katoaa sähköt... ehkä täysikuu lataa ne takaisin?

YLÄKUVA; Kirsin tyylinäyte Huen il-tapeleistä.

TOINEN YLHÄÄLTÄ; Pikku-Pasi Vin Mocin tunneleissa, jotka käveltävää kokoa.

KOLMAS YLHÄÄLTÄ; Ostaisitko näiltä herroilta käytetyn Toyota Corollan? Pikku-Pasin ja Eskon sadepäivän muotio.

ALAKUVA; Vietnamilaisen perusevään ääressä. Nuudelikeittobaari Thanh Hoassa

Päivä 15 ° 22.2.2008 ° Than Nam - Hanoi ° 210km/6h

Viimeinen ajopäivä aukeaa aurinpaisteisena ja lämpimänä. Itse ajopäivä alkaa tunnin huoltotauolla. Kirsin Zephyr yrittää urheasti olla lähtemättä käyntiin. Tapsan GL400 vaatii uuden akun ennen kuin suostuu käynnistymään. Arin GL 400'n akku tyhjenee käynnistyyriyksissä. Lähtee lopulta hörisemään kaapeleilla. Heikin GL 500 tarvitsee lisää polttoainetta. Vähän kymmenen jälkeen olemme tien päällä. Ensimmäiset 50km pujottelemme A1'sta. Maisemat ovat upeita ja muuttuvat vielä upeammiksi poistuttuamme A1'ltä; sokeritoppavuoria, pengerteitä, riisipeltoja.

Jonkun pienen kylän kohdalla letka katkeaa. Yllättävänkin haastava tälle ryhmälle katsoa risteyksissä että takana oleva näkee minne etumainen on kääntynyt :) ... Tulen viimeisenä ja löydän Arin ja Paden pyörimässä pitkän pengertien jälkeisessä risteyksessä. Jatkamme pyörimistä kolmestaan. Paikallisilta kyselemällä suunta selviää? Parin risteyksen jälkee GSX R'ni takarengasi jymähtää lukkoon. On- neksi hiljaisessa vauh- dissa ja py- pystyssä. Löysät kettingit

Beef Noodle Soup... käy Vietnamsissa aamiaisesta, lounaasta ja päivälisistä ;)

pois
sivat kuitenkin

hyppäsivät
päältä. Osa-
valita hyvän koh-

dan, 66 metrin päässä on rekkakorjaamo, jonka mekaanikot hoitavat homman. Ketju on puolittain katkennut mutta muuttuu hyvän pituiseksi kun siitä poistetaan pari palaa. Ketjukatkolle tulee kuitenkin hintaa, Arin kamera varastetaan touhutesamme ketjujen kanssa.

Seuravassa kylässä Gestapon kimittäjä löytää meidät. Vähän yhteen suuntaan, lisää toiseen ja isompi päällystetty tie löytyy ja sitten A1. Ennen sitä Arin pyörästä katoaa kaksi ylintä vaihdetta. Kimittäjä saa ne palautettua.

Heikiltä tulee viesti että he ovat 30km Hanoista johonkin suuntaan. Kimittäjä ohjaa Paden, Arin ja minut A1. GSXR'illä on jos ei mahdoton, niin erittäin tuskallista ajaa 60-70km/h. Päästän sen moottorin oikeuksiinsa ja lähdän pujottelemaan vauhdilla kohti Hanoita, viimeiset 30km saan ajaa vaijeri tiukalla uutta vähäliikenteistä moottoritietä :) ... Hanoi keskusta onkin sitten kaikkea muuta kuin vähäliikenteistä. Pikantit yksityiskohdan Hanoiin saapumiseen antavat Suomen liput jotka reunustavat pääteitä Vietnamin lippujen kanssa. Tarjakin on täällä :) Ari pääsee GL400'n Hanoiin reunalle, sitten se on siinä! Viimeiset kymmenen kilometriä mopotaksilla. Arin pyörä taisi tulla elinkaarensa päähän?

Illalla otamme ositteeksi Cyclo -ravintolan, jonka sisustus koostuu pitkälle vanhoista polkupyörärikoista. Ruoka on erinomaista. Pysymme perinelinjalla. Pihviä, pihviä ja pihviä... no Ari ja minä otamme ankkaa ja Kirsi lohta... norjalaisista lohta kaukana kotoaan. Ajaminen tältä matkalta on ohi... 2290km.

Päivä 16 ° 23.2.2008 ° Hanoi

Viimeinen matkapäivä alkaa vierailulla setä Ho'n mauseleumilla. Mauseleumilla on paljon muitakin mutta jono vetää nopeasti. Mauseleumiin mennään kurissa ja järjestyksessä parijonossa. Mahtipontisessa mauseleumissa puhuminen on kiellettyä. Käsien pitäminen ristissä rinuksilla on kiellettyä. Käsien pitäminen taskuissa on kiellettyä. Huonosti ja paljastavasti pukeutuminen on kiellettyä. Valokuvaaminen on kiellettyä. Purukumin jauhaminen on kiellettyä. Aurinkolasien käyttäminen on kiellettyä. Ironisinta tässä kaikessa on se, että Ho Chi Minhin toive oli ennen kuolemaan 1969, että mitään tällaista ei tapahtuisi vaan että hänet poltettaisiin ja tuhka siroteltaisiin mereen. Itse ruumiista on vaikeaa tai mahtotonta sanoa onko siinä mitään alkuperäistä vai onko kaikki erään kuuluisan lontoolaisen vahakabinetin restaurointiosastolta.

Ilalla kohtamme pienen takaiskun. Emme saaneet lippuja vesi-puppet teatteriin. Kaikki päivän näytökset olivat loppuunmyytyjä. Vien ryhmän lohdutukseksi Bia Hoi -paikkaan. Bia Hoit ovat paikallisia olutravintoloita aidoimmillaan, ja olut niissä mikroanimoiden tuoreolutta. Erinomaisen hyvää janojuomaa.

SummaSummaRum

Gestaposta ja vanhoista pyöristä huolimatta matkasta jäi ainakin itselleni erittäin positiivinen fiilis... tai ehkä juuri siksi? ... kaikesta huolimatta tämä matka oli ainutlaatuinen kertasuoritus tässä muodossa. Kun puolet pyöristä 80-lukua, niin riski että matka katkeaa pyörien hajoamiseen koko ajan turhan suuri. Nyt oli onneksi paljon onnea matkassa. Ohjelmasta Vietnam ei poistu vaan helmikuussa 2009 ajetaan jälleen. Minkälaisilla pyöriillä ja mitä teitä jää nähtäväksi. Syksyllä 2008 saattaa jo olla jopa pientä kilpailua pyöränvuokraajien kesken koska pyörien maahantuontia estävä laki poistui vuodenvaihteessa.

Tarja oli myös Hanoissa samana päivänä ;)

YLÄOIKEA KUVA; Tarja Halonen saapui Hanoiin samana päivänä kuin mekin. Oli hauska yllätys ajaa kaupunkiin 'suomenlippukatua'... kiitos Tarja :)

VASEN KESKI; Veijo, Kirsi ja Heikki kartan päällä vetämässä viivaa, että missä sitä tuli ajettua.

KESKI KESKI; Nuoripari Hanoi Katedraalin portailta matkalla Naimisiin.

OIKEA KESKI; Otto pääsi myös Vietnam seikkailulle. Kuvassa Otto poseeraa Ho Chi Minhin museuleumin edustalla.

